

[Justitsministeren.]

at give de Oplysninger, som man maatte ønske at faa frem, i det Udvalg, der ventes at blive nedsat.

Der er imidlertid et Par enkelte Ting, som jeg gerne allerede her vil komme ind paa.

Det var navnlig det ærede Medlem Hr. Steincke, der fandt Anledning til nogen Kritik over for enkelte af Bestemmelserne, og da navnlig Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke, om at udenlandske Søfolk, der ankommer til danske Havne, ikke maa afmønstreres uden Politiets Tilladelse; og hvis man undlader at indhente denne, er Rederiet eller dets Repræsentant pligtig at erstatte alle det offentlige Udgifter. Det ærede Medlem Hr. Steincke var bange for, at denne Bestemmelse skulde medføre, at man kunde komme til at forsørge en hel Masse Børn eller afholde Udgifterne ved en Sømands eventuelle Fængselsophold og lignende. Jeg tror ikke, der er nogen Grund til denne Ængstelse. For det første maa man huske paa, at Ansvarer paalægges kun Rederiet, hvis Kaptajnen undlader at faa Tilladelse til Afmønstring. Hvis Sømanden er rømmet eller paa anden Maade kommet i Land uden Kaptajnens Afmønstring af ham, bliver der ingen Konsekvenser, og saa vidt mig bekendt har man hidtil ikke været ude for at drage Konsekvenserne saa vidt, som det ærede Medlem Hr. Steincke mente, man maatte, og det tror jeg heller ikke der bliver Tale om.

Ligeledes rettede det ærede Medlem nogen Kritik mod § 4 med Hensyn til de Forskrifter, Skibsførere er pligtige at efterkomme. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, saa meget mindre som jeg maa sige, at jeg ikke har fordybet mig saa forfærdelig stærkt i Mulighederne for at ændre noget i Bestemmelserne i § 1 og § 4. Naar jeg ikke har gjort det, er det i Kraft af min dybt indgroede Respekt for alt, hvad det ærede Medlem laver; jeg har altid ment, at det maatte være førsteklases helt igennem, og at det, naar det er det ærede Medlem, der har lavet det, skulde kunne staa frem gennem Tiderne. Da det imidlertid nu ligger saaledes, at det netop er det ærede Medlem, der har Ansvar for disse Bestemmelser, idet de ordret findes i Loven af 1936, som det ærede Medlem har gennemført, har jeg, maaske lidt naivt, sagt til mig selv: naar det ærede Medlem har haft det i sin Lov, maa det være godt, og naar det ikke har vist sig at have uheldige Konsekvenser, saa kan jeg roligt blive staaende ved det ærede Medlems Affattelse i Loven fra 1936 — og det har jeg gjort, idet det altsaa ordret er det ærede

Medlems Bestemmelser, som er gentaget i mit Lovforslag.

Jeg kan ikke nægte, at jeg ogsaa, da jeg gennemgik Loven nærmere, syntes, at Udtrykket „indpasseret“ i § 1, 4de Stykke, var et underligt Udtryk. Jeg syntes, det var et kedeligt Ord, men saa kom jeg atter tilbage til den Betragtning: Herregud, det var det ærede Medlem, der i 1936 indførte dette Ord, og saa vilde jeg ikke støde det ærede Medlem, som jeg sætter saa uhyre megen Pris paa, ved at gaa hen og ændre dette Udtryk. Men jeg vil altsaa indrømme, at det var kun min Respekt og Ærbødighed, der gjorde det. Jeg synes nok, dette Udtryk kan trænge til at blive ændret, men det kan vi drøfte i Udvalget. Altsaa, jeg haaber det ærede Medlem forstaar, hvorfor jeg ikke har foreslaaet Ændringer i disse i 1936 af det ærede Medlem gennemførte Bestemmelser.

Saa var det ærede Medlem noget betænkelig — der kom det ærede Medlem ind paa de nye Bestemmelser i Lovforslaget — ved, at der i § 6 gives Justitsministeren Adgang til ved Aftale med fremmede Regeringer at træffe Bestemmelse om gensidige Lempelser i Reglerne om Opholds- og Arbejdstilladelse. Jeg vil gerne heroverfor sige til det ærede Medlem, at det bliver ikke Justitsministeren, der skal træffe denne Bestemmelse; det kunde maaske nok fremgaa lidt tydeligere af Paragraffen, men det er Udenrigsministeren, der skal træffe Afgørelsen. Udenrigsministeren har ønsket det, og man er blevet enig om, at det var rimeligt at træffe disse Aftaler gennem Udenrigsministeriet, selvfølgelig efter forudgaaende Forhandling med Justitsministeriet og Socialministeriet.

Det ærede Medlem var lidt betænkelig, hvis enhver Politimester skulde have Lov til at give Tilladelse efter § 6. Dertil skal jeg sige, at det er Meningen ogsaa efter Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag at følge de samme Regler, som hidtil er blevet fulgt med Hensyn til saadanne Tilladelser: at det er Justitsministeriet og Rigspolitichefen, der giver dem.

Endelig skal jeg bemærke over for det ærede Medlems Udtalelse om, at han fandt, det vilde have været heldigt, om Loven gjaldt i 2 Aar, at jeg har ogsaa oprindeligt været af den Mening, at man burde lade den gælde i 2 Aar; men da man fra forskellig Side syntes, at man burde nøjes med 1 Aar, for at se, om ikke Forholdene afklarede sig i Løbet af denne Tid, og da vi, som sagt, stadig beskæftiger os med Tanken om en